

Între cuvânt și tăcere

de Daniel Luca

Cel mai recent volum de versuri semnat Corina Rujan (*Mai e o silabă*, Editura Marineasa, 2013) conține poeme scurte, tip haiku (de altfel, unul dintre poeme chiar așa se și numește). Este un gen de poezie riscant, care își propune să surprindă esența lucrurilor, să spună cât mai mult în cât mai puține cuvinte, dar în același timp să provoace cititorul la imaginație și trăiri intense.

Totuși, poeta dovedește aici că se simte în largul ei pe acest tărâm bătătorit la noi de Ion Pillat, cu ale sale poeme într-un vers. Poemul apare brusc, de nicăieri: „O vale albă / o literă / și poemul s-a dezvăluit / ca un nor”. Albul apare peste tot în volum, cu puritatea specifică: pe vale, în cuvinte, în zăpadă ori destinul nescris („destinul / stăruitor de alb”).

Corina Rujan izbutește să creeze o aparență de pastel, dar natura nu rămâne statică, nu este un tablou, ci este în consonanță evidentă cu trăirile poetei, ce debutează concomitent cu călătoria acesteia în căutarea sinelui („Neputință a oricărei judecăți / Lumină cu frunze pe chip / Pornesc în căutarea numelui”), o călătorie inițiată am putea afirma.

O căutare neostoită, în zbor („În dimineața aceea / zburam desprinsă de mine / dacă nu s-ar fi așezat / ochiul vulturelui / între stele”), ori pe jos („Vin încet / Pe o stradă Fără tăbliță”), la întâmplare, fără nicio țintă.

Tăblița din versul de mai sus este, evident, cea pe care este inscripționat numele străzii. Dar ce se va întâmpla, oare, când în calea ta va răsări o tăbliță acoperită de zăpadă pe care scrie „Pericol de moarte”? Pur și simplu – nimic. Și aceasta datorită omeniei care subzistă în fiecare din noi și care din când în când își ițește capul la suprafață: „E cineva / care șterge / cu mâneca hainei / zăpada / de pe tăblia / galbenă / pe care scrie / cu intensitate / «pericol de moarte»”. Un gest simplu, banal, dar care salvează vieți.

Călătoria în căutarea sinelui, a eului poetic, nu poate fi oprită de nimeni și nimic, iar poeta se transformă cu fiecare pas făcut înainte („Sunt mereu alta / de vreme ce scriu / Și nu pot ieși / din tăcere”), conștientă fiind, totuși, că ceva va rămâne mereu nerostit („Mai e o silabă / din întuneric / pe care n-a rostii-o încă / nici o pasăre”).

Poeta își devoalează aici sufletul, cu neliniștile care o fac să treacă nepăsătoare pe lângă grijile celorlalți din jur („Lumea atârnă / ca un coșmar / Balans între mine / și ea / chinul unei flori / părăsite), cu tristețe și speranță („Îți adun îmbrățișarea / și o așez / pe cântarul cu iluzii”), cu singurătatea apăsătoare („Dimineața în care plec / e dimineața singurătății”), în imagini puternice și în același timp de o prospețime aparte.

Poezia rămâne, în orice condiții, un prieten adevărat, dar și o punte între generații de poeți ori doar iubitori de poezie („De ziua lui Nichita / Freamăt un

poem / Ce nu se va sfârși / În splendoarea amiezii”).

Corina Rujan sporește intensitatea versurilor prin simple litere. Astfel, unele poeme nu conțin nici o majusculă, la altele primul vers începe cu majusculă ori un vers la două-trei începe, de asemenea, cu majusculă. Ceea ce creează un efect deosebit printr-un singur punct – de final – în tot poemul.

Există, totodată, o gingășie și o puritate nedisimulate în poezia Corinei Rujan, care intensifică similitudinile cu haiku-urile japoneze, dar care nu aduc nici un fel de prejudiciu poemelor, ci prind și surprind cititorul avid de poezie.

